

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupen JUDr. Lucií Madleňákovou, advokátkou se sídlem Nádražní 381/9, Mohelnice, proti žalované: **Vězeňská služba ČR, Věznice Mírov**, se sídlem Mírov 27, o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 29. 11. 2022, č. j. 60 A 7/2021-84,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Lucii Madleňákové, Ph.D., advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Žalobce se u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) domáhal vyslovení nezákonnosti zásahu žalované spočívajícího v nerespektování opatření proti zavlečení onemocnění Covid-19 ve Věznici Mírov a nedodržování pokynů Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje.

[2] Krajský soud nejprve žalobu usnesením ze dne 5. 10. 2021, č. j. 60 A 7/2021-45, odmítl z důvodu podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

(dále jen „s. ř. s.“). Odkázal na ustálenou judikaturu, z níž vyplývá, že na dodržování pravidel v prostorách, v nichž se vykonává trest odnětí svobody, dohlíží především státní zastupitelství. Správní soudnictví poskytuje subsidiární ochranu, přičemž do vztahu mezi osobou ve výkonu trestu odnětí svobody a věznicí může vstoupit až poté, co dotčená osoba bezúspěšně vyčerpala prostředky ochrany, které jí skýtá § 16a zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství. To se v posuzované věci nestalo.

[3] Proti uvedenému rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který dal žalobci za pravdu a uvedl, že se žalobce domáhal deklarace nezákonnosti již ukončeného zásahu, a proto nemusel využít prostředku ochrany dle § 85 s. ř. s.; kasační soud proto rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] V nyní napadaném rozsudku krajský soud zhodnotil, že žalovaná neporušila vydaná nařízení krajské hygienické stanice, nadto ani stěžovatel porušení žádné konkrétní povinnosti, která by vyplynula z obecně závazného, či vnitřního předpisu, netvrdil. Soud žalobcem navržené doplnění dokazování prostřednictvím výsledku pracovně zařazených spoluodsouzených zamítl z důvodu nadbytečnosti. Krajský soud uzavřel, že se tvrzený zásah nestal a žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a navrhuje, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Uvedl, že soud nedostatečně zjistil skutkový stav věci, jelikož žalobce již v řízení před krajským soudem tvrdil, že opatření proti šíření viru sice formálně přijata být mohla, avšak nedocházelo k jejich praktickému dodržování, zejména co se týče pracovně zařazených odsouzených. Zdůraznil totiž, že riziková byla zejména kumulace většího počtu osob. K prokázání těchto tvrzení navrhl provedení výsledku několika dalších odsouzených, tento návrh však soud jako nedůvodný zamítl. Nadto stěžovateli vytkl, že sám nemůže mít povědomí o způsobu provádění výstupních prohlídek pracovně zařazených odsouzených; skutečnost, že soud zamítl jeho návrh na výslech svědků, je tak výraznou procesní vadou, která vedla až k vydání nezákonného rozhodnutí.

[7] Stěžovatel dále zdůrazňuje, že soud porušil jeho právo účastnit se jednání ve věci. Jednání probíhalo prostřednictvím videokonference s uvedenou věznicí, během níž však z technických příčin nefungoval obraz a stěžovatel tak soudní senát pouze slyšel. Byl mu tak odepřen kontakt s jeho zákonným soudcem a nemohl náležitě hájit svá práva; tato vada vedla k nezákonnosti vydaného rozsudku.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nesouhlasí s argumentací stěžovatele a ztotožňuje se s právním hodnocením krajského soudu, tak jako i s rozsahem provedeného dokazování. Obsah kasační stížnosti nepřináší žádné nové skutečnosti, pouze opakuje spekulativní a ničím nepodložené úvahy o nedostatečných opatřeních, která měla žalovaná přijmout.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posuzoval splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by byl nucen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost **není** důvodná.

[11] Předmětem sporu v posuzované věci je zodpovězení otázky, zda krajský soud dostatečně zjistil skutkový stav věci a zda v průběhu jednání nedošlo k zásahu do práv stěžovatele na přístup k jeho zákonnému soudci.

[12] Dokazování je v soudním řízení správním upraveno v § 52 s. ř. s., dle kterého „*soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné*“ a v § 77, podle jehož odst. 1 platí, že „*dokazování provádí soud při jednání*“.

[13] Je proto samozřejmě na úvaze a rozhodnutí soudu, zda navrhovaný důkaz provede, či nikoli. To ovšem neznamená, že by soud ve svém rozhodování (v úvahách nad ním) měl na výběr, které z navrhovaných důkazů provede a které z provedených důkazů vyhodnotí nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry (zjištění) opře a které opomene. Procesnímu právu účastníka navrhopat důkazy odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí uvést proč, z jakých důvodů tak činí, jak již soud vyložil v rozsudku ze dne 19. 9. 2018, č. j. 1 As 145/2018-57. Neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací hodnotou. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 As 66/2018-70). Jestliže tak soud nepostupuje, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2). To se ale v řešené věci nestalo.

[14] Krajský soud během ústního jednání dne 29. 11. 2022 zjišťoval, jaké skutečnosti má výslech navržených svědků prokázat. Dle stěžovatele se mělo jednat o to, zda byl nakažen onemocněním Covid-19; byl negativně testován, i přesto subjektivně pociťoval potíže, které byly typické pro onemocnění. Krajský soud však v rozsudku správně poznamenal, že měl v tomto případě trvat na opakování testu. S hodnocením, že důkaz laickou výpovědí spoluodsouzených by nebyl schopen prokázat onemocnění stěžovatele, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[15] Dle stěžovatele měl výslech svědků dále prokázat, že ještě dne 9. 11. 2020 byli odsouzení na pracovištích, a to i přesto, že byl už dne 31. 10. 2020 zachycen první výskyt onemocnění ve věznici. Při výstupní prohlídce z pracovišť téhož dne došlo ke shromáždění vězňů ve vysokém počtu a proběhla i hromadná vycházka. Soud však dokazování provedl prostřednictvím vydaných rozhodnutí Krajské hygienické stanice, tak jako i navazujících vnitřních předpisů věznice, které reagovaly na první nakažené. Již ode dne 9. 11. 2020 byla přijata taková opatření, která omezila shlukování vyššího počtu vězňů a omezila provoz jednotlivých pracovišť. Soud současně poznamenal, že sám žalobce pracovně zařazen nebyl a není, a proto sám nemůže disponovat poznatky o procesech, které jsou spojeny s výkonem práce odsouzených.

[16] Stěžovatel doposud neuvedl, k jakému porušení či ohrožení jeho zdravotního stavu mělo v souvislosti s tvrzeným nedodržováním opatření dojít. Pokud by byl výslech svědků z řad spoluodsouzených proveden, ani tato skutečnost by nemohla postavit najisto, zda se jednalo skutečně o důvod ohrožení stěžovatelova zdraví. „Zvládnutí“ vlny epidemie nelze vzhledem k jejímu rozsahu hodnotit pouze podle skutečnosti, zda ve věznici byl jeden a více nakažených.

[17] Dokazování, které provedl krajský soud, bylo dostatečné pro prokázání skutkového stavu. Současně uspokojivě vysvětlil, z jakého důvodu považuje provedení důkazu výsledkem několika odsouzených za nadbytečné. Tuto námitku proto Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo procesní vadou, která spočívala v porušení jeho práva účastnit se jednání před soudem. Stěžovatelova účast byla zajištěna prostřednictvím videokonference, avšak kvůli nefunkčnímu obrazu průběh jednání pouze slyšel. Z tohoto důvodu mu měl být odepřen kontakt s jeho zákonným soudcem, a jeho práva tak nemohla být náležitě hájena. Tato vada měla vést k nezákonnosti rozsudku.

[19] Nejvyšší správní soud zhlédl videozáznam jednání, ze kterého je jasné patrné, že se vězeňský personál snažil problém odstranit, což se ani po několika pokusech nepodařilo. Stěžovatel na dotaz předsedkyně senátu souhlasil s průběhem jednání za těchto podmínek, což vyplývá i z vypracovaného protokolu z jednání. Zhruba ve třetině jednání se obraz obnovil natolik, že stěžovatel viděl alespoň soudní senát. Přímo v jednací síni byla přítomna jeho právní zástupkyně, která jednak s průběhem jednání souhlasila, tak současně i byla zárukou toho, že procesní práva stěžovatele budou náležitě dodržena. Tato kasační námitka je proto zcela zjevně nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

pokračování

[21] Stěžovateli byla v řízení před krajským soudem ustanovena zástupkyní advokátka, která zastupuje stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 věta poslední s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni přiznal krajský soud odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v řízení o žalobě usnesením ze dne 4. 1. 2023, č. j. 60 A 7/2021-97. V řízení o kasační stížnosti přiznal kasační soud ustanovené zástupkyni odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za který jí náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Jelikož je advokátní kancelář, v níž je ustanovená zástupkyně advokátkou, plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o tuto daň ve výši 21 %. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni odměnu za zastupování ve výši 4 114 Kč. Částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu